

Николай Лилиев

Тревожната ми сянка не
буди...

ТРЕВОЖНАТА ми сянка не буди,
че в моя сън проблясват озарени
безкраен свод разискрени звезди
и две очи усмихнати над мене.

А въвн са те, тълпите, въвн са те,
подгонени от своята вечна жажда,
и техний брой в безумие расте,
и техний брой безумието ражда.

И като присмех над светата скръб,
и като присмех над града господен,
провисва месецът, изострен сърп,
в сърцето на света забоден.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7770>]